

ชื่องานวิจัย : ถูงแช่ไร่พืช
ผู้วิจัย : น.ส.นายิกา อินทะนาม, น.ส.กฤติยา พลเยี่ยม
หน่วยงาน : โรงพยาบาลวານรนิวาส อำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร
ปีงบประมาณ : ๒๕๖๑

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับเอนไซม์โคลีนเอสเตอเรสก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มแช่เท้าด้วยน้ำรางจืด, กลุ่มแช่เท้า และกลุ่มไม่ได้แช่เท้า ของอาสาสมัครจากกลุ่มเกษตรกร ในเขต ตำบลนาซอ อำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร โดยคัดเลือกจาก ผู้มีประวัติการใช้และสัมผัสสารเคมีที่ใช้ในการเกษตร มีผลการตรวจสารเคมีในเลือดระดับอันตราย(ระดับเสี่ยงและระดับไม่ปลอดภัย) จากการตรวจด้วย ชุดทดสอบของกองอาหาร กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข และไม่เป็นโรคเบาหวาน หรือ โรคไตเรื้อรัง หรือผู้มีแผลที่เท้า

เมื่ออาสาสมัครยินยอมเข้าเป็นกลุ่มตัวอย่าง ตรวจวัดระดับเอนไซม์โคลีนเอสเตอเรสอาสาสมัครด้วย กระดาษทดสอบพิเศษ แล้วเลือกอาสาสมัครที่มีผลการตรวจสารเคมีในเลือดระดับอันตราย(ระดับเสี่ยงและระดับไม่ปลอดภัย) แล้วแบ่งอาสาสมัครออกเป็น ๓ กลุ่ม โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่ายโดยอาศัยทฤษฎีความน่าจะเป็น ได้แก่ กลุ่มที่ ๑ ได้รับการแช่เท้าด้วยน้ำรางจืด ๑๕ คน กลุ่มที่ ๒ ได้รับการแช่เท้า ๑๕ คน กลุ่มที่ ๓ ไม่ได้รับการแช่เท้า ๑๕ คน กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒ จะได้รับการแช่เท้าที่อุณหภูมิ ๔๒ องศา ครั้งละ ๒๐ นาที ทุกวัน เป็นเวลา ๑ สัปดาห์ หลังจากครบ ๑ สัปดาห์ อาสาสมัครทุกกลุ่มได้รับการเจาะเลือดเพื่อตรวจวัดระดับเอนไซม์โคลีนเอสเตอเรสอีกครั้ง โดยอาสาสมัครทุกคนจะได้รับสมุดบันทึกการแช่เท้า ข้อมูลจากการศึกษาวิจัย แสดงในข้อมูลจำนวน ร้อยละ และข้อมูลของค่าเฉลี่ย \pm ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Mean \pm SD)

จากการศึกษาแสดงเปรียบเทียบข้อมูลการเปลี่ยนแปลงก่อนและหลังของปริมาณเอนไซม์โคลีนเอสเตอเรส (แสดงค่าในรูปของค่าเฉลี่ย \pm ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Mean \pm SD)) จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการแช่เท้าด้วยน้ำ มีระดับเอนไซม์โคลีนเอสเตอเรสลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.05$ ในการเปรียบเทียบกับก่อนการทดลอง และกลุ่มตัวอย่างที่รับการแช่รางจืด มีระดับเอนไซม์โคลีนเอสเตอเรสลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.01$ ในการเปรียบเทียบกับก่อนการทดลอง

จากงานประจำผู้วิจัยได้ใช้รางจืดในการลดระดับสารพิษในร่างกายให้กับผู้ที่ได้รับการตรวจระดับโคลีนเอสเตอเรสในเลือด(ระดับเสี่ยงและระดับไม่ปลอดภัย) ทุกตำบล ในเขตอำเภอวานรนิวาส และแนะนำการใช้รางจืดให้ถูกวิธีไม่ว่าจะเป็นการดื่ม หรือการใช้เป็นยาภายนอก และยังส่งเสริมณรงค์การปลูกรางจืดในชุมชน โดยเริ่มจากกลุ่ม อสม.ประจำหมู่บ้านและขยายผลสู่ชุมชน โดยให้ความรู้ในการใช้รางจืดขับสารพิษในร่างกายให้กับกลุ่ม อสม.และกลุ่มเกษตรกร เพื่อให้ชุมชนเข้มแข็งและสามารถดูแลตัวเองได้อย่างยั่งยืน